

Nr 68.

Av herr **Lindblad, Ernst**, med förslag till ändrad lydelse av 18 § i lagen om allmän pensionsförsäkring.

Erfarenheten synes nogsamta giva vid handen, att inom varje kommun pensionsavgifternas inbetalning vållar ej så litet utgifter för kommunen och en massa besvär, som kunde helt och hållet undvikas. Till följd därav, att lagen ej *ålägger* arbetsgivaren, utan blott *medger* åt honom att förskottera avgifterna med rätt till avdrag på innestående avlöning, kommer mången gång detta bekväma och fullt berättigade betalningssätt ej till användning. Genom tanklöshet och försumlighet hos den betalningsskyldige tvingas kommunen att utlägga beloppet, och den exekutiva apparaten skall sedan sättas i gång till avgiftens indrivande, som vållar tidsspillan och mycket besvär och ändå ofta medför negativt resultat. Ytterligare en olägenhet uppstår därutinnan, att pensionstagaren sedermera ej räknas till godo dessa av kommunen inbetalda avgifter vid pensionsbeloppets utfående.

Genom en mycket obetydlig lagändring skulle rättelse härutinnan i de flesta fall kunna vinnas. Utlägget av arbetsgivaren kvittas av sig självt nästa avlöningsdag, icke så där kommunen nödgats träda emellan. En otrolig mängd skrivelser och besök av fjärdingsmannen blir följden, och en rätt så besvärlig redovisning.

I och med uppbördsväsendets omläggning kan man vänta, att restantierna å alla kronoutskylderna skola ökas i högst betydande grad: De nya skattepostanvisningarna komma ock säkerligen att minska användningen av den hittills av arbetsgivarna använda listbetalningsmetoden.

Det kan väl synas berättigat, att avgifter för den arbetsanställda befolkningen, som skola betalas *inom den egna kommunen* också verkligen komma att betalas på bekvämaste och minst betungande sätt. Då löner och arbetspriser stigit i så orimlig grad, är det väl ock tillbörligt, att

avgifter, som i lag föreskrivas till ett så behjärtansvärt ändamål, också betalas av rätta vederbörande och ej genom olämpliga betalningsmetoder komma att drabba kommunen.

Hänvisande till bilagda skrivelse från en kommunalnämnds ordförande, som säkerligen ej står ensam, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen måtte för sin del besluta följande ändrade lydelse av § 18 i lagen om allmän pensionsförsäkring den 30 juni 1913:

§ 18. Innehar avgiftspliktig — — — tjänst eller arbetsanställning hos arbetsgivare, skall avgiften för den avgiftspliktige *erläggas* av arbetsgivaren, och äger denne mot avlämnande — — — förfallen.

Stockholm den 26 januari 1918.

Ernst Lindblad.

Bilaga 1.

Västermalma den 24 jan. 1918.

Hr Riksdagsman.

Jag dristar härmed vördsamt hemställa, huruvida genom riksdagens åtgörande någon ändring kunde åstadkommas i ett missförhållande, som vållar kommunerna rätt dryga utgifter. Jag syftar på svårigheten att utfå pensionsavgifterna av ogifta och lösa arbetare. En obetydlig ändring av 18 § i lagen om allmän pensionsförsäkring vore allt som behövdes. Paragrafen tyckes förutsätta, att arbetsgivare utlägger avgiften för sina anställda arbetare. I de flesta fall gör han det nog, men långt ifrån alltid, och då blir det undantagslöst kommunen, som får träda emellan. Den ändring som behövdes, borde inte kunna röna något motstånd. Om satsen: »och varder avgiften för den avgiftspliktige erlagd av arbetsgivaren» utbyttes mot: »skall avgiften för den avgiftspliktige erläggas av arbetsgivaren och äger denne» o. s. v., vore saken därmed hjälpt, och mycket trassel, besvär och förargelse bragt ur världen. Det är inte vidare uppbyggligt, att se huru unga arbetare fräckt neka att erlægga en avgift, som inte på långt när uppgår till en nuvarande dagsinkomst. Den retentionsrätt, som kommunen äger, mot den försumlige, är av noll och intet värde. Sådana där herrar ha aldrig någon utmätningsbar tillgång.

I förhoppning, att min hänvändelse icke illa upptages, tecknar

Med utmärkt högaktning

E. A. Kumlin.

Ordf. i Ludgo kommunalnämnd.